

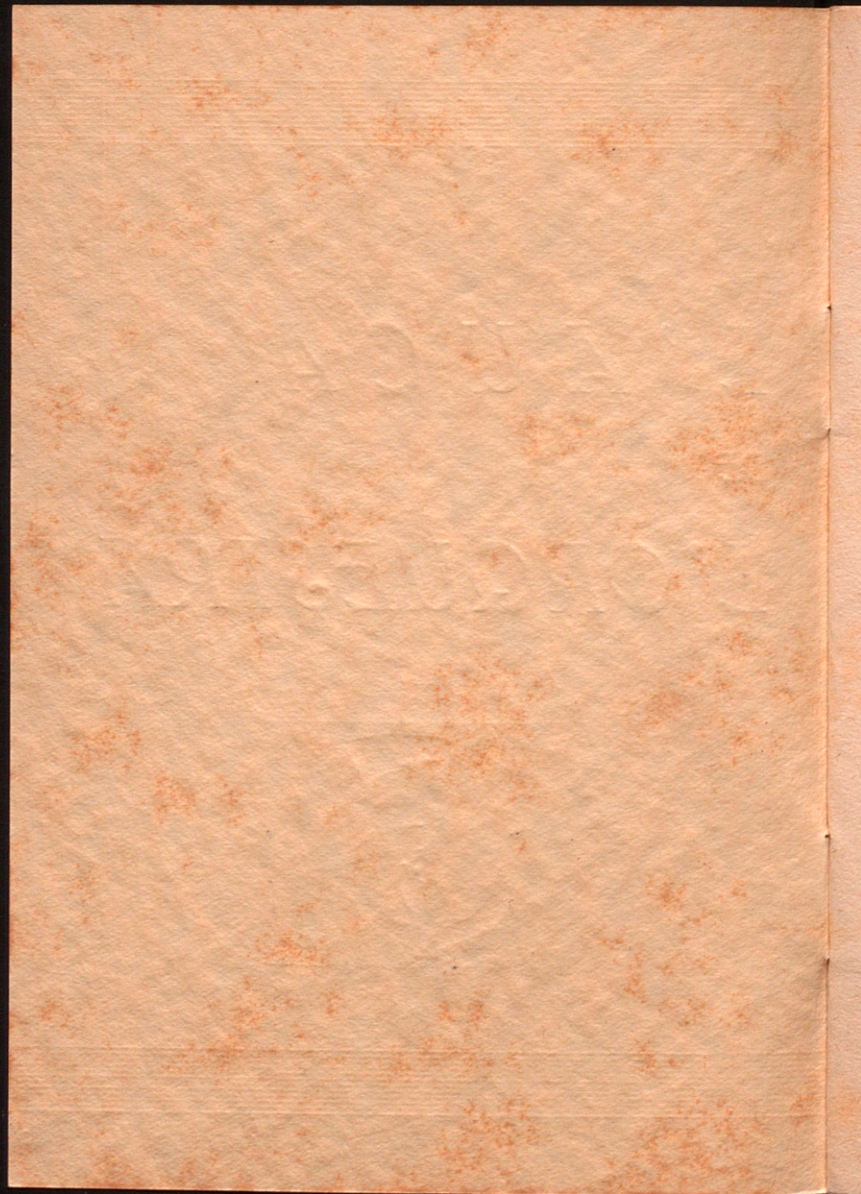
L'AUCA

DE

L'ORQUESTRA

37

*L'AUCA DE
L'ORQUESTRA*

L'autor d'aquesta «AUCA» no ha tingut la sort de trobar qui us faci la seva presentació. Veritat és i s'ha de dir, que ell no ho ha buscat; perquè ni la seva modèstia, ni la seva manca de gosadia li han deixat fer-ho. Ell no se'n dol, per això, perquè sap bé prou que, així com entre els seus companys d'orquestra és el darrer, i amb prou feines pot tocar els ferrets, en poesia no està pas més amunt que en música: i si bé s'ha permès donar als seus rodolins formes de versos de debó, no s'atreveix a presentar-vos-els amb tal denominació, sinó sols com rodolins un xic presumits, i encara confiant en la vostra condescendència. Si us plau llegir-los ja quedarà content, i us ho agrairà de tot cor, de darrera del seu faristol.

L' AUTOR

EL VIOLÍ

En bracet estirat, tot esquifit;
un puny com un cargol, de tan estret;
i un motllo de cotilles de l'any set,
que li han ribotejat la post del pit.

Quatre clivelles són el seu neguit,
que els nervis li estiren al pobret,
i aquell cordam, passant sobre el pontet;
sembla un ventrell replè que no ha paït.

Quan l'arc, en mà inpietosa, l'inquieta,
éll rondina, grinyola i fa xisclets.
Hi ha qui en fa el que vol; i, si li peta,

tantost escoltareu els garrinets
a dintre de la cort quan fan trabeta,
com del vent i les bruixes els xiulets.

EL CONTRABAIX

*Algú creurà que és feina de bastaix
la d'aquell que remena el contrabaix;*

*i, en veritat us dic que no és així,
que el contrabaix no és més que un violí.*

*Un violí ganàpia i bon xicot
que fa tot el que sap i el que pot.*

*Un xic ventrut. El seu perfil de gerra
ha fet que els malparlats li diguin berra.*

*Sobre els nostres genolls, com la guitarra,
ell mai s'hi posa, que això fa bandarra;*

*ni se'ns arraparà entre cap i coll;
ni els ceguets el duran com un penjoll.*

*O dret o recolzat, ni geu ni seu:
sempre, com les cigonyes, amb un peu.*

EL CEL·LO

*Híbrid de contrabaix i violí.
No és carn ni peix: si fa o no fa, granota.
També s'aguanta amb una sola pota.
Per a cridar-lo heu de saber llatí.*

*Altrament, d'embalum ja en fa una mica,
prô amb una corda d'enfardâ
es duu talment com un saquet de mà,
encara que, al tramvia, algú ho critica.*

LA FLAUTA

*Flauta, reflauta,
banya de cargol.
amb un canó de canya
jo faig un fluvíol.*

*Cantes com l'alosa,
com el passarell;
però ets llarga i prima;
sembles un budell.*

*I moltes vegades,
no sé com s'escau,
que t'escolto i sembla
que canta un gripau.*

L' OBOÉ

*Un clarinet setmesó.
De la gralla ets la poncella,
Si no tens nom de femella,
la veu l'hi tens, sí, senyô.*

*Veu de mixet teulader
miolant en nit de lluna;
veu de cucala dejuna,
de titella baladrer.*

*Tan llarg i prim; tan neulat,
que el músic que et té a la boca,
ningú diria que toca,
sinó que xucla un gelat.*

EL CLARINET

*Clarinet, bon clarinet;
el bec d'ànec i el coll dret.*

*No ets alegre com la gralla,
que fa ballar la canalla.*

*Ets un mànec sense fulla
amb posat de cucurulla.*

*La teva veu és, talment,
d'abadesa de convent.*

*Liberanos de un solorum
per secula seculorum.*

EL FAGOT

*Jo el fagot el coneixia
tan sols de veure'l pintat
als cantis de Montserrat,
darrera l'escolania*

*Mes, després l'he vist d'aprop
i l'he tingut a les mans.
Desar, ja pesa, germans,
i Déu nos en guard d'un cop.*

*Pêl davant i pêl darrera,
qui no el tingui molt tractat,
al veure'l dirà: carat!
vet aquí una bona ullera.*

*Quan sona, fa una remô
tan íntima i sospitosa,
que hom diria, mes no gosa:
feu perfums, per si o per no.*

LA TROMPA

*D*aurada ensiamada mallorquina.
Serpent encargolada que « fa nona ».
Cargol que no treu banya ni quan trona.
Per a mongetes bona paperina.

*M*onyo aguller del cap de la padrina.
Gorra de cop xafada. Fóres bona
per seient de basseta, per corona
i per motllo a câ la Serafina.

*E*ts entenimentada i molt discreta;
bé pots donar lliçons a la trompeta.
La teva veu sembla que surt d'un pou.

Prô aquell que et fa sonar, no sé per què,
et furga per dessota, trapaassê!
com si volgués saber si has de fer l'ou.

LA TROMPETA

*La més desvergonyida i xafardera;
però la més bufona i aixerida.
Ni canta ni enraona; només crida.
I quin piulet! Sembla una peixatera.*

*Ella no es quedarà mai endarrera
si s'ha de fê un pinyol: és atrevida,
i a tots els instruments engega a dida
en forma descarada i baladrera.*

*Dóna goig quan el nunci del mercat
la toca pèl lletê o la gallinaire.
Tocada pèls soldats, tot el veïnat*

*no se n'engresca pas ni poc ni gaire.
I no els dic res, senyors, del obligat
de un vals de socis, que esgarrinxia l'aire.*

EL TROMBÓ

*T*ot de brunyit metall. La seva boca
de llavis d'or, com volent fê un petó.
Son coll, esculpturada temptació.
En son cos no hi trobeu tripa ni moca.

Mireu-se'l bé; talment és una troca
de raigs de sol o d'argentat cordó.
Son nom sona a batalla: es diu Trombó.
Un hèroe té d'ésser aquell que el toca.

Sa veu vibrant, de vaca un xic gelosa,
s'acromatitza i sap fer-nos sentí
des de el xiscle a la brama tenebrosa;

del toc de guerra al cant d'un serafí.
La crida pël Judici és justa cosa
que se'ns faci amb trombó; no amb corneí.

LA PERCUSSIÓ

*Una parada d'encants:
ferrots, llaunes bonyegades;
eines desaparionades;
calderes de set quartans.*

*Terratrèmol; enrenou
de pessebre, cuina i golfes;
papers amb molt poques solfes,
i una veu que crida: On sou?*

EL MESTRE

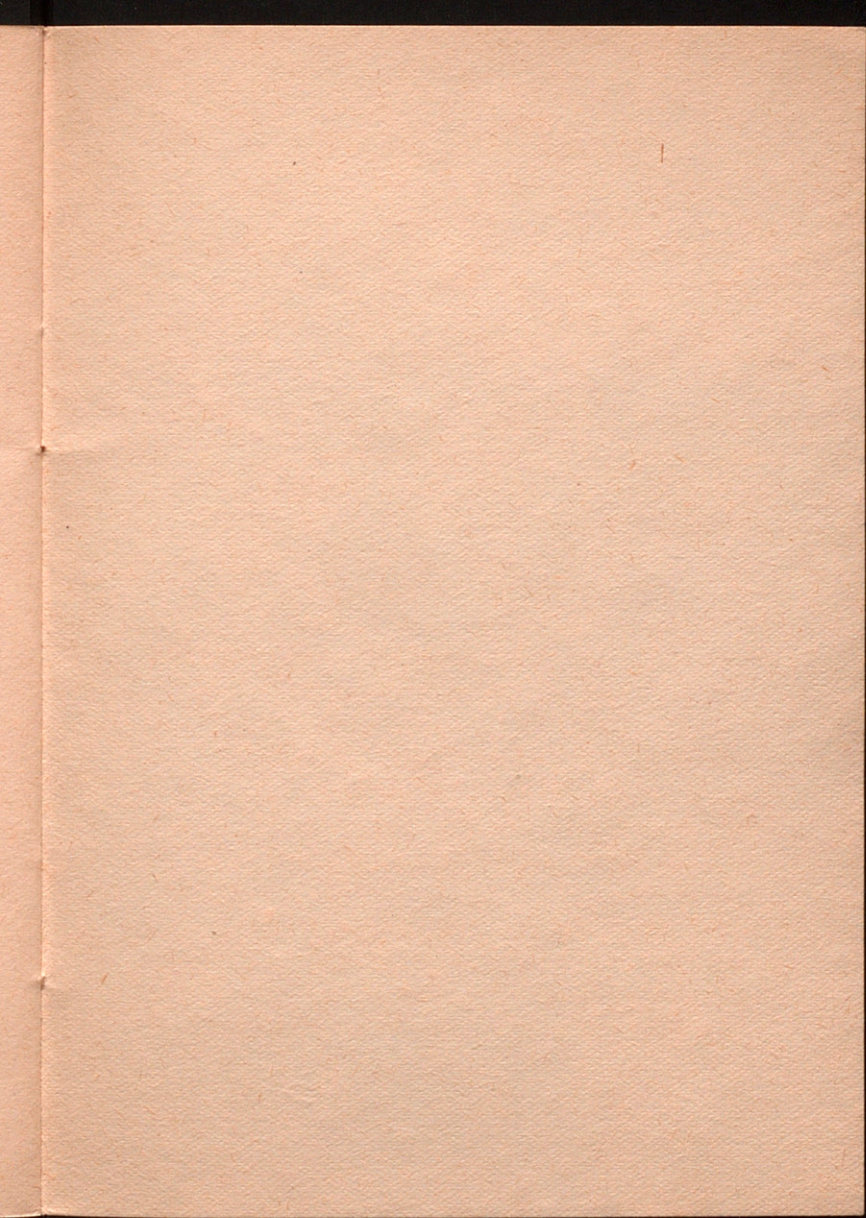
*No ho sembla; però el mestre, en una orquestra,
fa quí-sap-lo servei; i això és ben cert.
Sense ell, és com guaitar a una finestra
d'un ull d'escala o d'un celobert.*

*Mentre que els músics toquen, ell procura
distreure-ls i animar-los, bracejant;
i si algú no en fa cas, i fins s'atura,
el mestre, amb signes, li diu: — Ep, avant.*

*Si té una cabellera un xic passable,
el públic va contant: una, dos, tres....
les vegades que el mestre, amb mà implacable,
es fa la clenxa al dret o al inrevés.*

*Si és calb, així que sua una miqueta,
la seva clepsa fa, com un mirall,
amb els llums de la sala, la rateta;
i és molt distret seguir-la amunt i avall.*

*Però quan el trobem més necessari
és així que el concert ja és acabat:
la gent pica de mans, i, autoritari,
ell diu que els músics són els quí han tocat.*

11 june 1931

17-VIII-C/3

CASAMAJÓ
Barcelona